

kobe. Han havde et Par Gange om Eftermiddagen forsøgt at lede Talen hen derpaa overfor Signe; men med øjensynlig Uro havde hun hver Gang givet sig til at tale om andre Ting. Ogsaa Eberhard syntes ganske utilbøjelig til at komme ind paa Emnet. Per havde en Fornemmelse af, at de med deres Omhu og Deltagelse dog stadig var paa deres Post overfor ham og navnlig havde en Tilbøjelighed til at udlægge selv den uskyldigste Ytring af ham som et Forsøg paa at gøre sig til af sin Fortid og sine Forbindelser.

I den Henseende tog han nu heller ikke meget fejl. Hverken Eberhard eller Signe havde foreløbig nogen stor Tillid til Oprigtigheden af hans Omvendelse, — dertil syntes han dem endnu langt fra nedbøjet nok. At hans Forlovelse med den jødiske Rigmandsdatter var bleven hævet, havde de hørt af andre, og herpaa byggede de et stort Haab; men hvorledes det nærmere forholdt sig dermed, vidste de ikke; og Signe ønskede for sit Vedkommende heller ingenting at vide, fordi hun overhovedet intet andet vilde kende af hans Liv, end hvad der laa indenfor Hjemmets og Troens Grund.

— — Den næste Formiddag kom saa Professorens for at foretage en Undersøgelse. Den lille Mand med det underlig tarvelige, ja snuskede Udseende og det sære Kældersprog var i de første Øjeblikke meget gnaven. Det var knap nok, han vilde mindes at have set Per før, og han begyndte med at sige, at han selv var syg og egentlig slet ikke burde være taget ud, en Udtalelse, som hans blygraa Ansigtssfarve og de store, blaa-sortede Hudposser, der hang ham under Øjnene, paa næsten uhyggelig Maade bekræftede.

Efter endt Undersøgelse blev han noget mere